

pro ACTIUNEA CATOLICA ROMANA

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

IMPREUNA SPRE UNITATE

Ziarul Vaticanului, "L'Osservatore Romano", publică în ediția sa din 10 Iulie răspunsul Patriarhului Ecumenic Athenagoras I la scrisoarea care i-a fost adresată de Papa Paul VI cu ocazia sfințelor sărbători ale Paștelui.

Textul scrisorii patriarhale e însoțit de un comentariu iscălit de președintele Secretariatului pentru Unirea Creștinilor, cardinalul Jan Willebrands.

« Cu adâncă bucurie și prețuire, și cu mare atenție -- începe mesajul Patriarhului Athenagoras -- am luat cunoștință, și împreună cu noi sfântul Sinod, de venerata scrisoare pe care Sanctitatea Voastră, atât de stimată și de iubită de noi, ne-a trimis-o în 8 Februarie 1971 prin iubitul nostru frate mitropolitul de Calcedonia, Meliton.

Dând slavă Cuvântului lui Dumnezeu, care dispune și inspiră cu înțelepciune și îndurare viața sfintei Sale Biserici, pentru acest nou și binecuvântat prilej de comuniune frățască în numele Său, venim să mulțumim cu această scrisoare de prietenie Sanctității Voastre în care Biserica luptătoare are un eminent propăvăduitor al păcii, al dragostei și al unității creștinilor și a neamului omenesc creiat după chipul lui Dumnezeu ».

« Revenind la răspunsul nostru frățesc, ne grăbim să Vă confirmăm, frate mai mare, că după voia Domnului, care cere ca una să fie Biserica Sa vizibilă întregii lumi pentru ca lumea toată să ajungă la ea, fără pregetare ne supunem inspirației și cârmuirii Duhului Sfânt pentru o nepregetată continuare și încheiere a sfintei lucrări pe care am început-o și am făcut-o să crească împreună cu Sanctitatea Voastră, însuflețiiți de aceiași dorință de a face văzută și de a manifesta lumii Biserica lui Christos, una, sfântă, catolică și apostolică.

Împreună cu Sanctitatea Voastră înălțăm la Domnul mulțăminta noastră pentru marile daruri pe care ni le-a dat făcându-ne să simțim păcatul adânc al desbinării, în numele sângelui Său prețios prin care toate au fost unite, vărsat pentru viața și pentru mântuirea lumii și pentru revenirea, de la apus la răsărit, la vechea, binecuvântată unitate a apostolilor și a Părinților Bisericii.

În realitate, chiar dacă din motive pe care

Dumnezeu le cunoaște, Bisericile din răsărit și cele din apus s'au despărțit una de alta, ele nu s'au despărțit însă în substanța comuniunii în Taina lui Isus, Dumnezeu făcut om, și a Bisericii Sale divine-umane.

« Ne-am despărțit de dragostea reciprocă și ni s'a luat nouă bunul binecuvântat al mărtuirii unanime a credinței lui Christos -- continuă mesajul Patriarhului Ecumenic; « am fost lipsiți de binecuvântarea de a merge împreună la altarul unic pentru jertfa instituită de Domnul nostru Isus Christos cu puțin înainte de pătımirea Sa; ne-a fost luată binecuvântarea comuniunii perfecte și unanime cu același prețios Trup și Sânge euharistic, chiar dacă n'am încetat de a socoti reciproc valabile preția apostolică și sfânta Taină a Euharistiei.

Dar iată că în zilele noastre a survenit marea dorință a credincioșilor din răsărit și din apus de a avea unanimitate în dragoste comuniunea devărilor credinței și a mărtuirii ei, care se celebrează și se face la același sfânt Potir; și harul și-a revărsat prinosul asupra noastră.

Luminați de harul acesta, vedem astăzi cu luciditate că sfânta cauză a unității văzute a Bisericii și a comuniunii depline în ea a credincioșilor nu e lucrare supusă gândirii și dorinței omenești, de oarece concepțiile oamenilor sunt nesigure, ci e o experiență trăită în viața lui Isus Christos care e în trupul Său tainic, Biserica.

Așa cum în cursul istoriei am mers negativ spre divizare, tot așa, printr-o nouă experiență de viață suntem chemați să mergem pozitiv spre unitatea perfectă în colaborare și în cuminecarea la sfântul Potir comun cu sângele prețios al lui Christos.

Credem ca și Sanctitatea Voastră Prefericită că trebuie întărită comunitatea vieții bisericesti din orient și din occident, cu promovarea unei adevărate și sigure frății la nivelul clerului și al Bisericii catolice romane și al Bisericii ortodoxe.

Seriem Sanctității Voastre din răsărit cu puțin zile înainte de Patimile Domnului. Masa e pregătită în camera Cinei și Domnul dorește să mănânce împreună cu noi Paștele. Vom spune, oare, nu?

« E adevărat că piedecile provenind de la moștenirea istorică continuă să rămână în

picioare și înșurubă Impărăției lui Dumnezeu le sprijină. Dar noi n'am crezut în cel care a spus că lucrurile imposibile oamenilor îi sunt posibile lui Dumnezeu, și că totul e cu puțință celui ce crede? Cu credință, cu speranță și cu răbdare -- încheie Patriarhul Athenagoras -- îi vom urma împreună pe Apostoli, prin care avem și harul și frăția și comuniunea.

Am dat acest răspuns cu dragoste, cu cinste și cu adânc spirit frățesc. Imbrățișăm pe Sanctitatea Voastră venerată și iubită.

Al Sanctității Voastre venerabile frate iubitor în Christos -- Athenagoras al Constantinopolului.

Comentariul Cardinalului Willebrands

« Cu o viziune profetică a viitorului Patriarhul Athenagoras subliniază, în scrisoarea sa, apropierea zilei binecuvântate a comuniunii din același potir, act care va exprima și va sigila reconcilierea completă dintre Biserica catolică și Biserica ortodoxă -- comentează Cardinalul Willebrands scrisoarea patriarhală în articolul care însoțește documentul.

« Scrisoarea Patriarhului ecumenic conține afirmații de mare însemnătate pentru creșterea ulterioară a comuniunii dintre Biserica catolică și Biserica ortodoxă -- admite președintele Secretariatului pentru Unirea creștinilor.

Comentând pasagiul în care Patriarhul ecumenic scrie « masa e pregătită și Domnul nostru dorește să mănânce Paștele împreună cu noi. Vom spune, oare, nu? », card. Willebrands afirmă: « Întrebarea aceasta e adresată Bisericilor. E vorba de un act eclesial și nu de un gest care să comporte numai un angajament individual. Pot Bisericile să refuze de a se pune în dispozițiile necesare pentru a realiza dorința Domnului lor? »

Dimensiunea eclesială și exigența unei pregătiri adecvate sunt exprimate în chip limpede în scrisoarea Patriarhului atunci când se declară de acord cu Papa că trebuie întărită comunitatea vieții bisericesti din apus și din răsărit, promovându-se o adevărată și sinceră frăție la nivelul clerului și al poporului Bisericii catolice romane și ortodoxe.

COMENTARUL CARDINALULUI WILLEBRANDS

Urmează din pag. 1

« De altfel această dimensiune eclesială a drumului spre scopul dorit al « participării la potirul comun » fusese exprimată cu toată hotărârea în declarația publică făcută de Patriarhul ecumenic după primirea scrisorii Sfântului Părinte, în Februarie. Aceasta constituie ultima etapă: ușoară și în același timp grea ». Patriarhul o socotește ușoară, mai ales după primirea scrisorii Sanctității Sale Papa Paul VI. Dar etapa aceasta nu e un fapt personal, ca întâlnirea Papii și a Patriarhului din 5 Ianuarie 1964 la Ierusalim, și nici o chestiune în care sunt interesate numai cele două Biserici surori de la Roma și Constantinopol, cum a fost abrogarea excomunicărilor, în 7 Decembrie 1965. Trebuie pregătit terenul din ambele părți: trebuie să fie bine cântărite situațiile locale,

eventualele consecințe, și mai ales trebuie asigurată o înțelegere și un acord preliminar între Bisericile ortodoxe; în timp ce în Occident Papa va trebui să obțină consimțământul episcopatului său.

În ce fel și când se va ajunge la aceasta? Iată marea întrebare care astăzi se pune, mai mult ca oricând, în urma citatei scrisori a lui Paul VI. Va fi atunci când Dumnezeu își va spune Cuvântul, și când cei responsabili îl vor primi și-l vor pune în practică ».

Referitor la participarea la aceeași Euharistie, cardinalul subliniază existența aceleiaș baze sacramentale a celor două Biserici care au recunoscut totdeauna ca reciproc valabile preoția apostolică și Sfânta Taină a Euharistiei.

« Patriarhul accentuează importanța dialogului de dragoste și afirmă că « suntem chemați să mergem spre unitatea perfectă printr-o nouă experiență de viață ». Nu trebuie însă să credem că dialogul de dragoste ar

putea fi opus dialogului teologic; fiindcă exigențele adevărului și ale dragostei nu pot fi despărțite.

Cum spunea mitropolitul Meliton în a IV Conferința pan-ortodoxă, « planul dumnezeesc a condus dragostea la reacții adânci și la fapte bisericesti pline de incidențe constructive pe plan teologic și eclesiologic. Unitatea se profilează în fața noastră ca o stare vitală profundă care se dezvoltă progresiv, mergând spre împlinirea ei, adică spre mărturisirea credinței comune. Iubindu-ne unii pe alții și dialogând în dragoste noi facem, în realitate, teologie, sau mai bine zis edificăm în sens teologic.

Și aceasta ne duce la constatarea că faza dialogului teologic a și început. Există desigur încă multe piedici, dar toate vor putea fi înlăturate dacă ne vom lăsa călăuziți de Duhul Sfânt, care în chip minunat și în abia câțiva ani a schimbat atâtea atitudini impietrite de veacuri de lipsă de relații sau de ostilitate ».

“Cor unum” organism creiat de Paul VI pentru coordonarea activitatilor caritative si de asistenta ale Bisericii

Cu o Scrisoare adresată cardinalului secretar de Stat Jean Villot, Sfântul Părinte Paul VI face cunoscută instituirea Consiliului pontifical « Cor unum » pentru înlesnirea unei mai bune coordonări și a unei mai ample și mai intense promovări a activităților caritative ale Bisericii în lume.

« Intemeierea acestui organism — serie Papa — e cerută de necesitățile crescânde pe care le-am expus pe larg în recenta Noastră scrisoare apostolică « Octogesima adveniens ». Ca în veacurile trecute, Biserica socotește de datoria ei să-i slujească și în timpul prezent pe oameni, cu sângeală și cu un spirit cu adevărat umanitar, ea fiind întemeiată de Fiul lui Dumnezeu care a venit « nu pentru a fi slujit ci pentru a sluji » (Mat. 20, 28).

« Instituirea acestui Consiliu nu e o idee nouă și nici recentă — a subliniat directorul Sălii de presă a Sfântului Seau, profesorul Federico Alessandrini: e rezultatul concret al unei reflecții suscitată de sporirea nevoilor și a inițiativelor de asistență în favoarea populațiilor lovite de calamități sau care trăiesc în țări pe cale de desvoltare.

Încă înainte de Conciliu, Papii Ioan XXIII i se ceruse constituirea unui oficiu care să armonizeze activitățile asistențiale ale Bisericii în lume. Cererea aceasta pornea nu numai dintr-o preocupare practică de coordonare, dar și din dorința de a da o îndrumare doctrinară și pastorală activităților caritative ale Bisericii.

Fără să sugereze în mod explicit o structură coordonatoare a acestor activități, Conciliul Vatican II a introdus, în Decretul asupra Apostolatului Laicilor, un capitol referitor la « acțiunea caritativă, peceea a apostolatului creștin », în care se definește spiritul apostolatului caritativ, caracterul său urgent și dimensiunea lui universală ».

« De altfel — a precizat Prof. Alessandrini

o astfel de coordonare s'a și avut, pe plan internațional, în sectoarele carității și al ajutoarelor date țărilor în desvoltare, prin Conferințele Sf. Vincentiu de Paoli, prin opera Caritas internationalis și prin Comitetul pentru cooperarea internațională social-economică.

În același timp unele decastere romane, ca Sacra Congregație pentru Evanghelizarea popoarelor și Sacra Congregație pentru Bisericile Orientale, s-au îngrijit de coordonarea activităților de asistență în țările de competență lor și pe planul răspunderilor proprii.

« Merită, deasemeni, toate elogiile contribuția secretariatului comisiei "Justitia et Pax", care organizează periodic Mese rotunde pentru schimburile de informații în domeniul caritativ și asistențial cu reprezentanții diferitelor decastere și organisme catolice.

Creind Consiliul pontifical « Cor unum », Paul VI a vrut « să asocieze întregul popor al lui Dumnezeu la această operă de caritate a Bisericii », pentru ca fiii ei să meargă împreună, în același spirit și cu mai multă eficacitate, întru întâmpinarea fraților lor care au nevoie de ajutor ».

Profesorul Alessandrini a menționat deasemeni propunerea făcută în ultimul Sinod al Episcopatului catolic de cardinalul Cooke, ca toate Conferințele episcopale să fie invitate să susție inițiativele Papii pe tărâmul dreptății și al carității.

Scrisoarea pontificală care informează despre instituirea Consiliului « Cor unum » pentru « promovarea progresului uman și spiritual », subliniază următoarele aspecte și atribuții ale noului creatului organism:

a) răspunderea Papii în angajarea întregii Biserici în acțiunea caritativă;

b) necesitatea unei acțiuni din ce în ce mai eficace și mai concentrată pentru a răspunde la nevoile crescânde ale oamenilor loviți de suferință, de foame, de mizerie fizică

sau materială:

c) oportunitatea de a se pune în practică, în interiorul Bisericii, îndemnul Conciliului, ale Enciclicei « Populorum Progressio » și ale Scrisorii apostolice « Octogesima adveniens »;

d) ajutoare imediate în caz de catastrofe naturale, ajutoare pentru promovarea umană integrală în sens creștin, ajutoare în toate formele de mizerie și de sărăcie;

e) utilitatea unui organism responsabil să armonizeze, la nivelul Bisericii universale, cooperarea celorlalte Biserici și a instituțiilor internaționale;

f) grija de a lasă aceluia care vor fi chemați să facă parte din Consiliu răspunderea de a-i defini organizația și metodele de funcționare.

Scrisoarea apostolică precizează că președinte al Consiliului « Cor unum » va fi cardinalul secretar de Stat Jean Villot.

Vor face parte din Consiliu reprezentanți ai episcopatului catolic din întreaga lume, reprezentanți ai diferitelor decastere, reprezentanți ai organismelor catolice de asistență și de binefacere.

Secretarul general al Consiliului va fi asistat de o echipă — « limitată » — de experți. Secretariatul « Cor unum » va începe să funcționeze în a doua jumătate a lunii August.

« Noi punem mari speranțe în acest Consiliu — încheie Papa scrisoarea către cardinalul secretar de Stat — și facem cele mai calde urări ca el să poata aduce în sânul comunității creștine un serviciu valabil, chiar dacă modest, pentru desvoltarea organică a activității Bisericii în folosul tuturor aceluia care, în lume, se găsec în nevoie și au dreptul la condiții de viață mai bune ».

Un « Motu proprio » pentru simplificarea proceselor de anulare a casatoriei

Cu un « Motu proprio » datat 28 Martie 1971, dar care abia acum a fost adus la cunoștința opiniei publice, Sfântul Părinte Paul VI a decretat simplificarea și accelerarea proceselor canonice de anulare a căsătoriei.

Documentul, de bună seamă senzațional, a fost ilustrat ziaristilor de Mons. Raimondo Bigador, secretarul comisiei pentru revizuirea codului de drept canonic, într-o excepțional de aglomerată conferință de presă.

În cinci capitole, documentul conține o seamă de norme privitoare atât la procedură cât și la substanța proceselor de nulitate matrimonială. Grație nouilor norme procedurale procesele de anulare, celebrate de obicei de tribunalele eclesiastice, vor dura mai puțin (durata lor era până acum de la 3 la 6 ani), și vor costa mai puțin.

Pentru prima oară în istorie, recentul « Motu proprio » introduce în tribunalele eclesiastice și judecători laici, chemați să se pronunțe asupra cauzelor de anulare.

Atunci când episcopul localității unde se celebrează procesul ia cunoștința de documente « sigure » și « autentice », capabile să dovedească, fără posibilități de dubiu, nulitatea unei căsătorii în fază de examinare, el poate pronunța sentința de anulare scutind părțile în cauză de procedurile și cheltuielile unui proces în regulă. Nouile norme prevăd deasemeni că tribunalele competente să judece procesele de anulare nu vor mai fi numai acelea ale diecezei în care a fost făcută căsătoria, sau unde părțile își au de mult timp reședința, ci și tribunalele diecezei în care își au reședința majoritatea martorilor.

Aceasta nu numai pentru facilitarea depoziziilor, dar și pentru evitarea sau în orice caz micșorarea cheltuielilor de călătorie și de transferare a martorilor, care datorită nouilor metode nu vor mai fi nevoiți să se deplaseze de la reședința lor obișnuită. Lucrul acesta e deosebit de important în zone ca Asia și Oceania, unde distanțele sunt imense și comunicațiile dificile sau inexistente.

În afară de aceasta actualul « Motu proprio » stabilește că « procesele matrimoniale ale celor hotezați revin, prin drept propriu, competenței judecătorului eclesiastic, în timp ce acelea privitoare la efectele numai civile ale căsătoriei, revin magistratului civil ».

Foruri competente pentru pronunțarea sentințelor de anulare (din punct de vedere bisericesc) pot fi: a) tribunalul localității unde a fost celebrată căsătoria; b) tribunalul localității în care partea chemată are o reședință suficient de stabilă pentru ca să poată fi dovedită cu un document bisericesc sau în alt mod legitim; c) tribunalul localității unde va fi culesă cea mai mare parte din depoziziile și probele procesului, cu condiția de a se obține atât consimțământul episcopului localității unde își are reședința partea chemată, cât și al episcopului și al tribunalului la care s'au adresat soții.

Înainte de a accepta judecarea procesului, acest tribunal va trebui să întrebe partea

chemată dacă are de făcut vre-o obiecție.

Cât privește constituirea acestor tribunale, documentul stabilește că « atunci când n'ar fi posibilă formarea unui colegiu de trei judecători clerici, Conferința Episcopală are facultatea de a permite, atât pentru judecata de primul cât și de al doilea grad, constituirea unui colegiu compus din doi clerici și un laic. Pentru judecata de primul grad, dacă formarea unui astfel de colegiu n'ar fi posibilă nici cu agregarea unui laic, Conferința Episcopală poate demanda unui cleric, care va avea calitatea de judecător unic, judecarea proceselor de nulitate matrimonială.

Funcțiile de asesor și de auditor, în tribunalele de orice grad, pot fi încredințate și laicilor, iar funcția de notar poate fi împlinită și de femei ».

Documentul dedică un capitol și « dispozițiilor privitoare la cazurile speciale », care începe afirmând următoarele: « Când dintr'un document sigur și autentic, care să nu fie pasibil de nici o opoziție sau contestație, ar rezulta evidentă existența unui impediment, în astfel de cazuri, omițând formalitățile prevăzute de dreptul canonic, episcopul va putea — după citirea prealabilă a părților, și în prezența apărării — să declare nulitatea căsătoriei, chiar atunci când procesul a fost judecat.

Procedura apelului a fost deasemeni simplificată, putându-se renunța la judecata de gradul al treilea.

Cu acest « Motu proprio » — a explicat par. Bigador — Biserica vrea să evite ca durata prelungită a proceselor de nulitate matrimonială, devenită de multe ori excesivă din diferite împrejurări, să contribuie la agravarea condiției spirituale a atâtor fii ai

săi care au datoria și dreptul de a fi în clar cu propria conștiință cât privește obligațiile care decurg din căsătoria lor ».

Aceasta e, deci, cheia pastorală care ne ajută să înțelegem sensul adevărat al documentului. Aici trebuie cautate motivările adânci și autentice care pornesc dintr'un sentiment al răspunderii și din datoria Pastoralului suprem și al Bisericii de a urmări binele sufletesc al credincioșilor. Mai ales al claselor mai puțin înstărite, care riscuau să se găsească în fața unor cheltuieli pe care nu le puteau susține, pentru a obține dreptate. Fiindcă — și acesta e unul din rezultatele practice pe care nouile norme le vor obține cu siguranță — accelerarea proceselor va aduce o considerabilă economie de timp, dar și de bani.

E superflu să amintim viesparul de polemici stârnite de acest « Motu proprio ». Dacă pentru Biserică și pentru zierele catolice cheia documentului e de căutat în motive strict pastorale, presa și cercurile filo-divorțiste laice îl interpretează în cheie de « concurență » la divorțul laic.

La toate aceste insinuări și acuzații a răspuns, într'o conferință de presă, mons. Fagiolo, demonstrând că « origina documentului e cu mult anterioară campaniei italiene pentru introducerea divorțului », problema accelerării procedurii matrimoniale fiind pusă încă în 1960 și reluată în discuție de Conciliul Vatican II. Cunoscutul canonic catolic a subliniat de asemeni că acest « motu proprio » nu e destinat numai Italiei, ci întregii lumi catolice, adică unei populații religioase de mai bine de o jumătate de miliard de credincioși răspândiți în țări cu conținuturi sociale și culturale diferite.

Teologi ortodocși și protestanți la congresele mariologice catolice

Academia pontificală mariană, organism internațional care se ocupă de tot ceea ce se referă la cultul Maicii Domnului, a făcut cunoscut de curând că la viitorul congres mariologic internațional, care se va ține la Zagreb, și la al XIII congres marian internațional, care va avea loc la Marija Bistrica, în Iugoslavia, vor participa și trei teologi ortodocși (profesorul Kalogeru și Tatic-Djuric și doct. Dimitrievic), trei evanghelici (profesorii Meinhold, Kunneth și Borowski), un pastor calvinist (dr. Chavannes) un anglican (dr. Mastall) și un metodist (pastorul Ward).

Metoda participării reprezentanților Bisericilor separate va fi aceeași care a fost experimentată cu succes la precedentul congres mariologic internațional, ținut în 1967 la Lisabona și încheiat la Fatima; oaspeții necatolici își vor expune, adică, în public și cu toată libertatea părerile, urmând ca discuțiile cu colegii lor catolici să aiba loc separat și fără public. Aceasta pentru a se garanta totala libertate a schimbului de păreri în căutarea în comun a adevărului.

La congresul mariologic de la Lisabona, a cărui temă fundamentală a fost « Origina și

dezvoltarea cultului Sfintei Fecioare Maria în primele cinci veacuri », Bisericile despărțite de Roma au fost reprezentate de aceeași echipă teologică, cu, în plus, un reprezentant al comunității ecumenice de la Taizé (Franța), Frère Laurent.

Discuțiile la strict nivel de specialiști au avut drept interlocutori catolici cinci teologi (Mussner, Ortiz de Urbina, Söl, Laurentin și Miguens), și au scos în evidență faptul că evanghelicii nu concep un adevărat cult liturgic marian dogmatic, ci mai curând o venerație imnologică corală completată de eventuale meditații în comun. La cererea oaspeților necatolici rezultatele acestui dialog au fost sintetizate într'o declarație redactată în limba latină și subscrisă de întreaga echipă (Borowski, Kunneth, Frère Laurent și Meinhold), citită apoi în ședință publică.

Printre altele, documentul a subliniat utilitatea unei adânciri ulterioare a tezelor catolice și protestante asupra afirmării sau tăgăduirii cultului marian, și necesitatea unei examinări atente a « poziției Sfintei Fecioare în istoria și în economia mântuirii.

m i s c e l l a n e a

Un capelan anglican, unul metodist și unul catolic slujesc la capela de la Heathrow, cel mai important aeroport al Londrei.

Din acest grup ecumenic, care lucrează în echipă, numai capelanul anglican e angajat cu formula « fool times ».

Cei trei capelani, fiecare responsabil de un alt setor al aeroportului, lucrează sub direcția generală a Ordinului capelanilor Londrei industriale (London industrial chaplaincy), un corp ecumenic care depinde de episcopul anglican al Londrei.

Când grupul a fost întemeiat — acum treisprezece ani — nu era nici o regulă, și totul trebuia să fie inventat. Mai bine de 15 milioane de pasageri au trecut în 1970 pe la Heathrow, și mulți dintre ei au pășit pragul capelei ecumenice a aeroportului pentru problemele lor spirituale. Primul obiectiv al acestei echipe ecumenice e găsirea unei noi formule pentru desfășurarea misiunii ei « in loco » și nu în parohie.

* * *

O întrunire a cărei temă fundamentală a fost « Imagina femeii în mass-media » s'a ținut de curând la Viena, organizat de grupul feminin pentru problemele femeilor creat de Consiliul Mondial al Bisericilor și de Biserica catolică.

La întrunire, la care au participat mai bine de o sută de femei de diferite confesiuni, fuseseră invitați și câțiva profesioniști ai sectorului mijloacelor de informație.

Congresul avea dublul scop de a examina evoluția rapidă a condiției femeii și imaginea pe care și-o face despre ea societatea modernă, și de a studia sistemele cele mai potrivite pentru a face din instrumentele de informație socială canale ale mărturiei creștine.

O Masă rotundă între creștini de diferite confesiuni asupra temelor siguranței europene s'a ținut recent la Varșovia. La întrunire, care a durat trei zile, au luat parte catolici, ortodocși și protestanți din multe țări ale Europei, printre care Polonia, URSS și cele două Germanii. Saizeci de personalități religioase, printre care mitropolitul Leningradului, Nikodim, au participat la manifestație, în cursul căreia au fost dezbătute următoarele teme: « Coexistența și cooperarea în lu-

mina Evangheliei »; « Republica federală germană și siguranța europeană »; « Probleme de siguranță și de colaborare europeană ».

* * *

Cardinalul Jan Willebrands, președinte al Secretariatului pentru Unirea Creștinilor, a trimis un mesaj secretariatului pentru activitățile ecumenice, cu ocazia sesiunii a IX de formație ecumenică în curs de desfășurare la Napoli.

În mesajul — serie ziarul Vaticanului « L'Osservatore Romano » — cardinalul își manifestă mulțumirea mai ales pentru tema conducătoare aleasă anul acesta: « Cuvântul lui Dumnezeu », subliniindu-i importanța ecumenică.

« Deși toți creștinii se pot întâlni în ascultarea religioasă a cuvântului lui Dumnezeu — adăogă Cardinalul — curând această ascultare în comun scoate la iveală unele probleme și dificultăți. Aceste greutăți se înfruntă cu atât mai mare siguranță și cu rodnicie, cu cât e mai mare limpezimea enunțărilor și grija noastră de a ține seamă de ele ».

După ce citează, printre altele, modul diferit de a raporta Tradiția și Sfânta Scriptură la diferitele confesiuni creștine, și după ce amintește concepția catolică exprimată în constituția Conciliului « Dei Verbum », cardinalul continuă: « E suficientă o enunțare a acestor adevăruri relevate de Conciliul Vatican II pentru ca imediat să ne vină în minte punctele — și nu sunt puține — asupra cărora concepțiile și explicațiile creștinilor asupra diferitelor aspecte ale Cuvântului lui Dumnezeu prezintă divergențe. Trebuie să avem curajul să privim în față această realitate, amintindu-ne principiul enunțat de Conciliu: « Nimic nu e mai străin de ecumenism decât falsul irenism ».

Faptul că problemele și divergențele acestea există nu înseamnă însă cătuși de puțin că ele trebuie să fie un motiv de teamă sau de renunțare la dialog și cu atât mai puțin de descurajare. Căutarea soluțiilor potrivite trebuie să fie pentru noi un îndemn la un contact cât mai adânc cu Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să-l citim cu ascultarea credinței, lăsându-i prerogativa de a se face, în nu-

mele nostru, « scrutatoarea gândurilor și a intențiilor inimii noastre ».

« Atunci când creștinii citesc și meditează Sfânta Scriptură și-și caută în ea hrana sufletului, Christos însuși folosește cuvântul acela care e Cuvântul Său, pentru a-i apropia din ce în ce mai mult de sine, și, în consecință, unii de alții ».

* * *

Pentru prima oară în istoria țării, Parlamentul Suediei a decis acordarea unui ajutor economic Bisericilor ne-luterane, răspunzând în felul acesta indirect la apelul episcopului de Stockholm, Taylor, care spre sfârșitul anului trecut se făcuse purtător de cuvânt al Bisericilor din cuprinsul țării pentru acordarea acestui ajutor.

Parlamentul suedez a acordat Bisericilor protestante un ajutor de aproape 400 mii dolari; în timp ce catolicii, ortodocșii, evreii și musulmanii vor primi împreună 66.500 dolari prin departamentul emigrației.

* * *

Mitropolitul Elias de Dimitrias (Grecia) a cerut, într-o scrisoare publicată de săptămânalul « Presa ortodoxă », întrunirea urgentă a Sfântului Sinod al Bisericii ortodoxe a Greciei pentru a se pronunța explicit împotriva inițiativei luate de Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, Athenagoras, în favoarea unei reaproprii de Biserica Romei. Mitropolitul se declară « mirat » de tăcerea Primatului Greciei, Hieronimos, arhiepiscopul Ateinei, care a refuzat până acum să convoace ierarhia ortodoxă pentru a delibera împreună cu ea asupra raporturilor cu Vaticanul.

« Ziarul care a publicat scrisoarea mitropolitului Elias — scrie cotidianul catolic « L'Avvenire » — duce de mult timp o campanie înverșunată împotriva « unificării eretice dintre papism și ortodoxie », și susține că trei mitropoliți ai Bisericii ortodoxe a Greciei au luat hotărârea de a nu-l mai aminti pe Patriarhul Athenagoras în rugăciunile respectivelor Comunități.

« Presa ortodoxă » încheie afirmând că barierele dintre catolicism și ortodoxie sunt « de netrecut », și adoptă un ton polemic împotriva cardinalului Willebrands și a mitropolitului Eugenio al Cretei.

